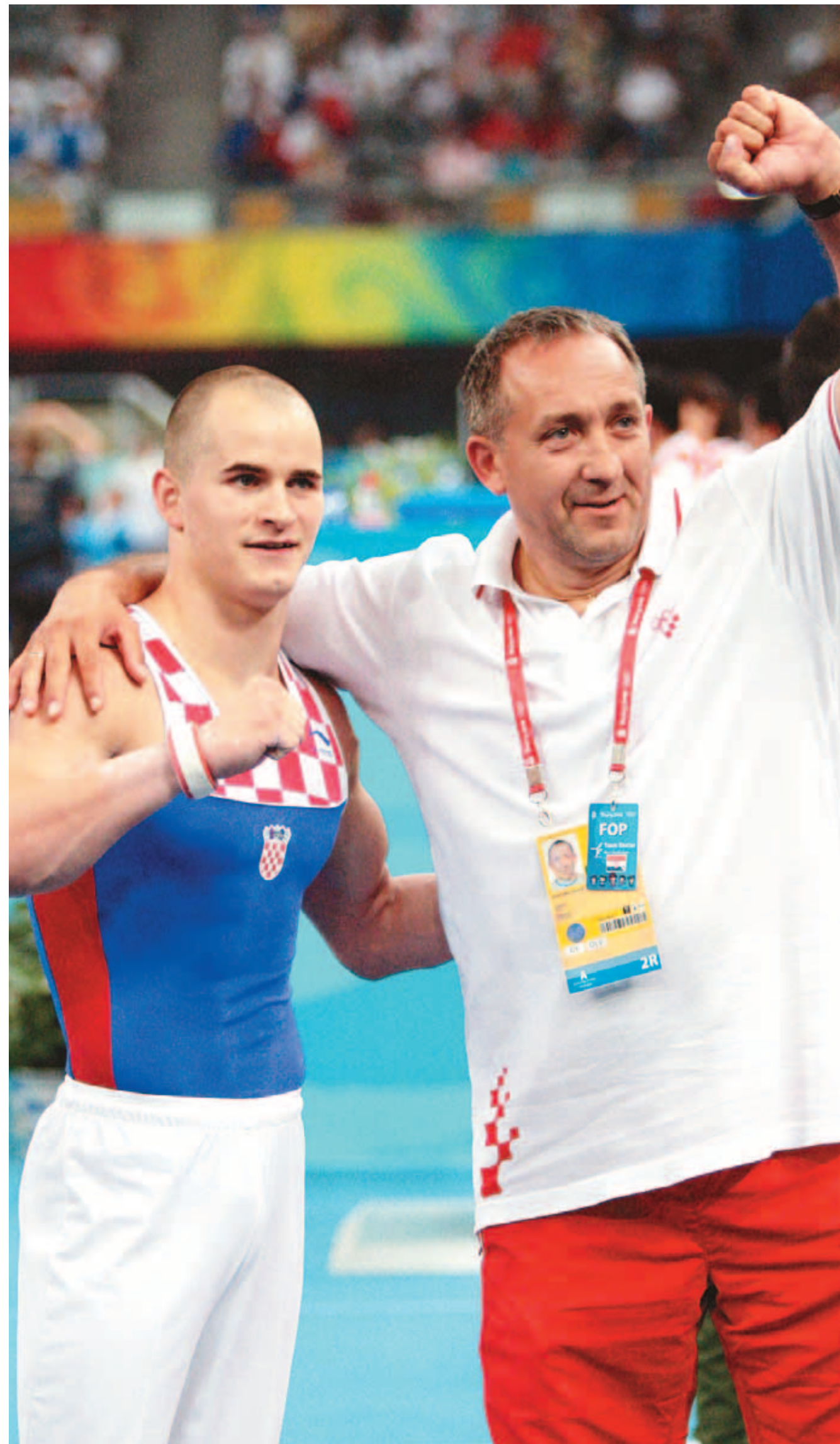

STRANI TRENERI Siniša Ergotić kroz primjer hrvatske atletike govori o potrebi dovođenja stranih stručnjaka u hrvatski sport

»Stranci nisu skloni improvizaciji«

»Kvalitetnih stranih trenera na tržištu je sve manje. U Ukrajini je, primjerice, puno starih trenera otišlo u mirovinu, neki su otišli raditi u bogate arapske zemlje, a mladih nema. Nešto je bolja situacija u Rusiji«, kaže Ergotić

Filip Ude i Igor Krizimski: Gimnastičko olimpijsko srebro iskivano u Čakovcu s ruskim trenerom

Marin ŠAREC

Kada se otvori pitanje dovođenja stranih trenera u hrvatski sport, sportska će se javnost podijeliti na one koji će reći da je to nužnost i na jednak broj onih koji dovođenje stranaca smatraju nepotrebnim i »uzimanjem kruha« domaćim trenerima. Zanimljivo, negativnih stavova prema dovođenju stranih trenera ima čak i u plivačkim krugovima, iako su svi najveći uspjesi hrvatskog plivanja vezani upravo uz strane trenere.

Statistika će pokazati da je angažiranje stranih stručnjaka u većini slučajeva bilo isplativo. Nikad, dakak, nećemo znati što bi se dogodilo da je u dva navrata ostvarena želja predsjednika Hrvatskog nogometnog saveza Vlatka Markovića, koji je prvo na klupi nacionalne reprezentacije želio vidjeti Slovenca Srečka Kataneća, a potom i poznatog talijanskog trenera Giovannia Trappattonia. U oba slučaja su mu, međutim, zamisao »sabotirali« – novinari.

Edukacija domaćih trenera

Strani treneri, zanimljivo, nisu ostavili vidnog traga u našoj atletici. Sjećamo se tek dobre suradnje Bugarina Georgija Draganova s preponašem Darkom Juričićem. Siniša Ergotić, sadašnji direktor i izbornik hrvatske atletike reprezentacije, imao je na putu do europskog srebra u skoku u dalj tri trenera. Prvo je radio s Miljenkom Rakom, zatim s Valerijem Čeredničnikom - koji je danas glavni trener za sprint i prepone u ukrajinskoj atletici - da bi na kraju karijere bio sam sebi trener.

Danas u hrvatskoj atletici nema stranih trenera, iako mnogi atletski kibici smatraju da upravo naša kraljica sportova vapi za kvalitetnim trenerskim kadrom iz inozemstva. Primjerice, bilo bi lijepo, kažu, kad bi sve te bacačke supertalente koje Ivan Ivančić pokupi po školskim igralištima i dovede do juniorskih odličja u jednom trenutku preuzeo neki ruski ili ukrajinski bacački trener i vodio ih do seniorskih uspjeha.

»Ima, dakako, i takvih razmišljanja, iako ne treba zaboraviti da je Ivančić doveo tada 17-godišnjeg Ivanu Brkljačić do finala Olimpijskih igara u Sydneyju. Ivančić stvara ljude i rezultate. Znam da neki misle da bismo nakon isteka juniorskog staza njegove atletičare tre-

bali dati nekome drugome, ali kome?«, pita se Ergotić i nastavlja priču o stranim trenerima:

»I sad je Ico Gergov u Osijeku, Georgij Draganov je bio u Zrinjvcu. Problem je što smo mi, u pravilu, doveli trenere iz zemalja koje imaju dobro posložen sustav, dok kod nas puno stvari ne funkcionira. A budući da stranci nisu skloni improvizaciji kod nas se ne snalaze na jednak način kao u svojim zemljama. Oni su, tako, donosili određenu kvalitetu, ali nisu davali onoliko koliko su davali kod kuće. No, moja su iskustva sa stranim trenerima pozitivna i mislim da je to, u teoriji, dobra stvar.«

Kada je riječ o dovođenju kvalitetnih stranih trenera u hrvatski sport, Ergotić ima sljedeće stajalište:

»U cjelokupnom hrvatskom sportu trenutačno postoji problem stručnog rada i što se prije time ozbiljno pozabavimo bit će nam bolje. Kada je o atletici riječ, trenutačno se bavimo mišlju da dovedemo dva ili tri strana trenera, ali ne da bi trenirali naše atletičare već da bi unaprijedili stručni rad naših trenera. Iako, ni tu nemamo dobra iskustva, jer smo u nekim našim sredinama imali dobre strane stručnjake, no u četiri godine uz njih nije stasao nijedan domaći trener. Nisu uspijevali pronaći osobu koja bi nastavila stručni rad stranog trenera i sad su opet tamo gdje su bili. Čini se da je kod nas samo plivačima uspjelo na pravi način iskoristiti suradnju sa stranim trenerima.«

Nitko ne želi raditi s 20 atletičara

Ergotić je, međutim, rekao i zašto unatoč svemu navedenome nema prave alternative edukaciji domaćih trenera:

»Kvalitetnih stranih trenera na tržištu je sve manje. U Ukrajini je, primjerice, puno starih trenera otišlo u mirovinu, neki su otišli raditi u bogate arapske zemlje, a mladih nema. Nešto je bolja situacija u Rusiji, gdje je uspješno uspostavljena ravnoteža između bivšeg sustava u Sovjetskom Savezu i ovog, uvjetno govoreći, kapitalističkog. Eto, riječki Kvarner trenutačno traži stranog trenera, ali ga ne može naći. Možda i zato što uvijek očekujemo da taj radi s 20 atletičara u pet ili šest različitih disciplina, a to u današnje vrijeme specijalizacije teško prolazi.«

USPJESI Strani treneri već skoro dva desetljeća podižu hrvatski sport

Miroslav Akstentijević i hrvatske odbojkašice

Od Karpolja do Akstentijevića

Prvi su, još početkom 90-ih godina prošlog stoljeća, strance »otkrili« odbojkaši i doveli u hrvatsku žensku odbojku najboljeg svjetskog trenera Nikolaja Karpolja

Što je zajedničko Milošu Miloševiću, Duju Draganju, Sanji Jovanović, Gordanu Kožulju, Martini Zubčić, Sandri Šarić i Filipu Udeu? Svi su oni svoje najveće sportske uspjehe ostvarili »pod ravnanjem« stranih trenera.

Prvi su, međutim, u hrvatskom sportu, još početkom 90-ih godina prošlog stoljeća, strance »otkrili« odbojkaši. Pun pogodak bilo je dovođenje najboljeg svjetskog trenera Nikolaja Karpolja, koji nam je u deset godina trenersko-izborničko-savjetničkog mandata donio dva europska klupska naslova i tri srebra na europskim prvenstvima. Kao neosporni »gazda« sovjetske, odnosno ruske odbojke Karpolj je bio u poziciji dovesti sa sobom u Hrvatsku i neke od najboljih ruskih odbojkašica, pa čak i najbolju svjetsku odbojkašicu svih vremena Irinu Kirilovu. Uzevši hrvatsko državljan-

stvo, one su godinama u hrvatskoj reprezentaciji igrale glavne role, a uz njih su i najbolje hrvatske odbojkašice (Jelić, Kuzmanić, Leto...) stasale u svjetske klase.

Dugoročni klupski i reprezentativni aranžmani sa stranim trenerima - Bugarinom Dmitrom Bobevim, Rusom Aleksandrom Seleznevom i Amerikancem Mikeom Bottomom - donijeli su, pak, puno dobro hrvatskom plivanju. Svi su uspjesi Miće Miloševića i uzlet Sanje Jovanović vezani uz Bobeva, Kožulj je svjetska i olimpijska odličja osvajao radeći

paralelno sa Seleznevom i Bottomom, dok je Draganja američki stručnjak, koji je na posljednjim tri ma Olimpijskim igrama nosio hrvatsku akreditaciju, godinama bio »i tata i mama«.

I posljednji mjeseci u hrvatskom sportu obilježeni su uspjesima koji nose potpise stranih trenera. Igora Krizimskog svojedobno je gimnastički trener Mario Vukoja u Čakovcu doveo iz Rusije, no kad je Rus vidio u kakvim uvjetima rade naši gimnastičari molio je da ode već drugi dan. No, ipak je ostao i prije nešto više od četr-

tiri godine je rekao: »Sada počinjemo raditi plan za novi četvergodišnji ciklus. Dogodine imamo Mediteranske igre i Svjetsko prvenstvo u Melbourneu, no to će biti samo stanice do konačnog cilja, Olimpijskih igara u Pekingu.« Srebrna olimpijska medalja Filipa Udea na konju s hvataljkama bila je, očito, taj cilj.

I korejski trener Seung Ki Hong u Hrvatskoj je već godinama, a kruna (i) njegova rada brončana su odličja Martine Zubčić i Sandre Šarić u Pekingu. Posljednji je uspjeh nekoga stranog trenera u Hrvatskoj plasman hrvatskih odbojkašica na Europsko prvenstvo u Poljskoj sljedeće godine. Nakon uspješnog rada i dva naslova s varazdinskim odbojkašima, srpski trener Miroslav Akstentijević u istom je ritmu nastavio i na klupi ženske odbojkaške reprezentacije... [Marin Šarec]

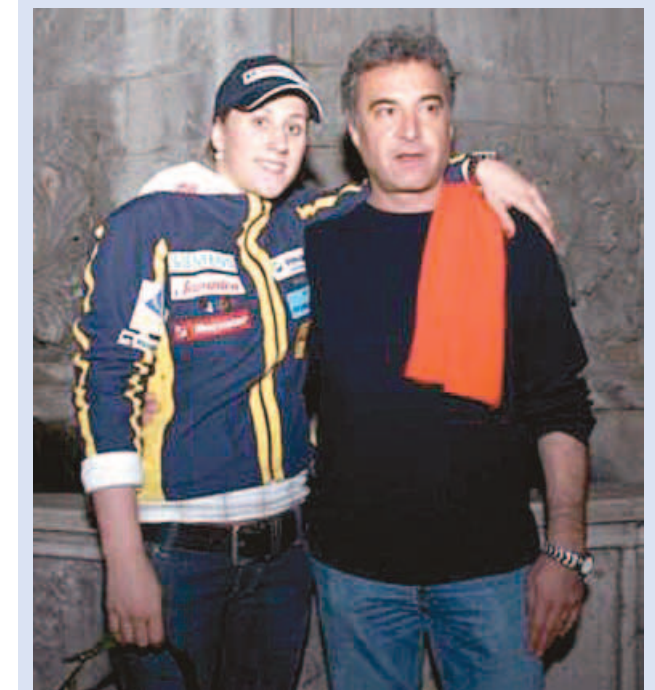
Siniša Ergotić

HRVATSKA ATLETIKA

Kada je o atletici riječ, trenutačno se bavimo mišlju da dovedemo dva ili tri strana trenera, ali ne da bi trenirali naše atletičare već da bi unaprijedili stručni rad naših trenera

Martina Zubčić i Seung Ki Hong

Sanja Jovanović i Dmitar Bobev

Duje Draganja i Mike Bottom